

»Tako je! Začnimo!«

In so začeli.

Završalo je po vasi, kakor da so začele čebele rojiti. Fantje in možje so drli skupaj, vsak je imel sekuro ali žago ali cepin ali vsaj kako vrv ali verigo. Šli so nad smreke, kajti sto mlajev ne bo tako hitro stalo. Ob tankem svitu lune so mrgolele temne postave, nihče ni veliko govoril, le lahen šepet je šumel. In mnogi so spraševali, če bodo jutri imeli ata župan svoj god, da se tako mudi. Pa so jim vrli občinski možje v kratkih besedah pojasnjevali, da so sicer to zaukazali ata župan, da pa ni to zanje, marveč za žabarjevega Pepeta, ki bo v nedeljo prišel na obisk in da je menda ta človek postal »velika živina«. — »O, cela živina je ta človek, midva sva se nekoč za prazen nič malo sporekla, pa me je tako očofal, da se mi še danes pozna na nosu, res, cela živina je ta človek . . .« je vedel povedati star fant. — »Ti ne razumeš, kaj je to ‚velika živina‘, mu zaničljivo odvrne občinski odbornik. — »Kaj ne bom vedel, kaj je velika živina! Velika živina je vol! Ali ne?« — »Ti si pa osel! Žabarjev Pepe je pa ministrski predsednik. Če bi zvedel, da si rekel, da je vol, te na mestu obesijo!«

»Kaj se boste pričkali! Sekat pojdimo!«

»Kam pa? V moje že ne!«

»Kar v županovo!«

»Tako je! Kar v županovo!«

V noč so se razlegnile sekire, padla je prva smreka, druga, tretja. V nekaj urah je bilo pol gozda na tleh.

»Pa vse bomo zapili potem!«

»Vse!«

»Živio Žabarjev Pepe, živio!«

(Dalje.)

*Gustav Strniša: Pozno, na zimo prihajajo k nam
Vsi svetniki,
glasno potrkaajo na naš hram:
»Mi smo smrti znaniki!*

*Ali mislite še kdaj
na drage, ki so umrli,
ali ste jih pozabili zdaj
in naš praznik prezrli?«*

*»Nismo pozabili jih ne,
saj ste nas opozorili:
kostanj je zrel, vetrovi ječe,
zvonovi že mrtvim so zazvonili!*

*Nismo pozabili jih ne,
na grobe smo svečke prižgali,
polno žalosti nam je srce,
molili smo in se jokali.*

*Nocoj pa, ko bo stemnilo se,
kot žive bodo gomile,
spominov nebroj bo oglasilo se,
kot duše bi z rajnkimi govorile!«*

